

ΕΚΠΟΜΠΗ: ΕΜΕΙΣ ΚΑΙ ΤΟ ΨΗΠΤΙΜΑΣ

ΗΜΕΡΟΜ : ΤΕΤΑΡΤΗ 13/1/71

ΩΡΑ : 8.30 π.μ

(5 αντίγραφα)

X 6.11

ΕΜΕΙΣ ΚΑΙ ΤΟ ΨΗΠΤΙΜΑΣ
Η ΗΜΕΡΑ ΤΗΣ ΟΙΚΟΚΥΡΑΣ
(Έλληνες Παιονίδου)

Πολύς λόγος γίνεται για το πώς περνάει την ημέρα της μιά εργαζόμενη γυναίκα.

Για την ημέρα της οικοκυράς τί θάχαμε να πούμε; Πώς την περνά. Τις προσωπικές της απόψεις και έμπειρίες διατυπώνει ή συνεργάτιδά μας Έλλη Παιονίδου στο κείμενό της, που θα σας διαβάσω τώρα.

Δέν ξέρω αν ίσχυη το ίδιο και για σας, αγαπητέ φίλες, έμένα όμως ή μέρα μου αρχίζει προτού σηκωθώ από το κρεβάτι. Ένώ έχω κλειστά τά μάτια μου ακόμη, αρχίζει να περνά άστρα λαίλα από τό μυαλό μου τό τί μέ περιμένει σήμερα. Τή στιγμή που φορώ τις παντόφλες μου έχω ήδη σχεδιάσει στό μυαλό μου τί θα μαγειρέψω. Τήν ώρα που πλένομαι, θυμάμαι να σημειώσω ότι ή όδοντόπλαστα είναι προς τό τέλος κι'ότι ή πετσέτα τόβ μπάνιου πρέπει ν'άλλαχθῆ. Τήν στιγμή που χτενίζομαι έχω κιόλας προγραμματίσει τήν άπογευματινή άπασχόληση τῶν παιδιῶν. Κι'όταν άνοίγω τό παράθυρο τοῦ ἄλλῃ ὑπνοδωματίου, σκέφτομαι πώς ό γιός μου χρειάζεται καινούργιο πανταλόνι.

Αυτή είναι ή μοίρα πιστεύω τῆς οικοκυράς. Να μή μένη ούτε στιγμή τό μυαλό της έλεύθερο, να τακτοποιῆξ να άνασυντάσση, να ξεχωρίζη και να άποφασίζει για κάτι τή στιγμή που κάνει κάτι τελείως διαφορετικό.

Μιλῶς στό τηλέφωνο μέ μιά αγαπημένη φίλη που έχης χρόνια να δεῖς ; Εαφνικά ένα άδιόρατο προαίσημα σου υποβάλλει ότι τό... φαγητό σου ξεροψήθηκε.

Προσπαθεῖς να καλμάρης τό έκνευριστικό παιδί, που δέν πίνει τό γάλα του; Τήν ίδια στιγμή κάμεις μέσα σου λογαριασμούς θα μέ φτάσουν τά λεφτά για τά ψάνια τῆς ημέρας

Τσιγαρίζεις κρεμμύδι και τὰ μ'τια σου είναι γεμάτα δάκρυα;
Σκέφτεσαι ταυτόχρονα πώς πρέπει ὀπωδηποτε νὰ πᾶς σήμερα νὰ
χαιρετίσης τὴ φίλη σου ποὺ γάννησε γιατί τὸ παιδί της κοντεύει νὰ
χρονίση.

— Σιδαρώνεις τὴν ἀτέλειωτη στίβα τὰ πουκάμισα τοῦ συζύγου;
Ἀναρωτιέσαι πᾶς θὰ μπορέσης νὰ εἶσαι φρέσκια τὸ βράδυ ὕστερα
ἀπὸ 12ωρο ἔργασία γιὰ τὴν μοναδικὴ ἔξοδο τοῦ μηνός.

— Μαζεύεις τὰ πεταμένα παιγνίδια τῶν παιδιῶν; Ἐκείνη τὴ
στιγμὴ σκέφτεσαι πᾶς θὰ μπορέσης νὰ τὰ βολέψης ὥστε νὰ παρουσιάσης
τὸ θεσινὸ περίσσευμα τοῦ φαγητοῦ σὰν φρέσκο στὴν ἰδιότροπη οἰκογένεια
τὸ μεσημέρι.

Καί πᾶει καί πᾶει λέγοντας, γιατί οἱ δουλιές ἀλλάζουν κάθε
δευτερόλεπτο κι' ὅμως οἱ προγραμματισμοὶ ἄλλο τόσο συχνά.

Καί τὸ χειρότερο εἶναι πᾶς καί τὴ στιγμὴ ἀκόμη ποὺ ὑποτίθεται
πᾶς ξεκουράζεσαι καί πᾶς δέν πρέπει τίποτα νὰ σ' ἀπασχολεῖ, ἀκόμη
καί τότε σέ κυνηγοῦν οἱ σκέψεις.

— Πᾶς κινηματογράφο κι' ἢ ταινία εἶναι/πιο ἠνδιαφέρον σημεῖο.
Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἀναρωτιέσαι ἔκλεισες ἄραγε τὸ γυάζι ἢ μήπως τὸ
ἔβησες ἀνοικτό;

— Κάθεσαι σ' ἕνα ἐστιατόριο μέ τὴν παρέα σου μπροστά στίς
λιχουδιές ποὺ σ' ἀρέσουν μὰ τὸ μυαλό σου ἀρμενίζει στὴν αὐριανὴ
μπουγάδα.

— Πᾶς στό σπίτι μιᾶς καλῆς φίλης γιὰ καφέ, ἢ κουβέντα στρέφεται
στό σχολεῖο τῶν παιδιῶν καί δαγκώνεσαι στὴ σκέψη ὅτι ὁ γιός σου
δέν ἔλυσε τὰ προβλήματα του.

Στό τέλος, λέω, πᾶς ἂν ὑπῆρχε ἕνα ρακόρ γιὰ τὴν ἐναλλαγὴ
σκέψεων, σ' ἕνα καί μόνο ἀνθρώπινο ἐγκέφαλο, ἀσφαλῶς θὰ τὸ κέρδιζε
μιὰ οἰκοκυρά.

...